

Amb la creu a coll

Dg, 6/12/2009 per Lucia Caram

[Punt de trobada](#)

No sé si el més encertat és dir que **“anem amb la creu a coll”**, o que ha començat **“una creuada per la creu”**. Sigui com sigui, avui em prenc la llibertat d’apel·lar al sentit comú i a les causes urgents i necessàries.

En què pensen els polítics quan enmig d’una situació de crisi greu com la que estem vivint es fiquen en lluites per lleis que saben que generaran més crispació en la societat?

Per què volen distreure l’atenció quan la gent s’ho està passant tant malament i quan hi ha tantes persones i famílies que viuen situacions indignes?

És que els escàndols de corrupció han de ser dissimulats tractant de forma frívola temes importants?

Crec que no es el moment oportú per tractar un tema com aquest —el de la creu a les aules— i estic convençuda que, per aconseguir una solució que sigui sensata i que no ofengui els sentiments de ningú, cal un altre ambient i no el que tenim en aquest moment.

No podem deixar que el calendari polític marqui el ritme de les nostres vides i a més sobreafegixi més ansietats a les que porta la difícil hora actual, i molt menys que utilitzin temes que la ciutadania n’és sensible per fer una cortina de fum i per, una vegada més, distreure l’atenció dels ciutadans.

No em sento perseguida per ningú a causa de la meva fe. Ni em sento maltractada pel govern, ni per la societat. Em trobo còmoda en aquesta hora en què em toca viure, i accepto amb serenitat que estem en una societat plural, en un país laic, i en un món en canvi. I crec que tot això no és un inconvenient per viure des de les conviccions més profundes que animen la meva vida com a dona i com a creient. Des d’aquesta acceptació de la realitat, intento viure amb llibertat, deixant que els altres facin el mateix. No sempre em sento còmoda amb el que diuen els bisbes, ni tampoc amb el que prediquen els polítics. Em sembla vergonyós, per exemple que el cardenal Javier Lozano Barragán hagi dit ahir que els “homosexuals, no entraran al Regne del cel”, i que públicament n’assenyalin alguns com a “pecadors públics”.

Em preocupa que dia rere dia vagi augmentant el nivell de desconfiança i lluita entre els diferents sectors de la societat, i m’inquieta i em fa mal, com a creient i com a ciutadana, que hi hagi una fragmentació, un trencament en la societat a causa del to que van prenent les relacions entre l’església oficial i l’Estat, per les desconfiances que es van generant i la mútua incapacitat per escoltar-se i respectar el punt de vista de l’altre.

Sense adonar-nos-en, hem assistit a un trist espectacle: amenaces d’excomunion, per una part —quan ni el mateix Jesús va condemnar a ningú— i, per l’altra, la burla i la sorna vers els que s’esgrimien en jutges i censors de la salvació, i sembla que estem entrant en una espiral de desqualificacions, i aquí tots hi perdrem.

Crec que l’Església en moltes ocasions al llarg de la seva història ha viscut

l'Evangelí i ha estat una veu autoritzada i escoltada en la societat, i això, per l'autoritat que li donava el saber estar a l'alçada de les circumstàncies. Seria una autèntica llàstima que en aquesta hora, en què és necessària la seva presència pacificadora, facilitadora de comunió i de reconciliació, no estigui a l'alçada del que se li demana.

Més enllà de les lluites d'aquest dies, en les quals hi ha sensibilitats ferides i actituds de persones que estan en peu de guerra, caldria una mica de seny i una bona dosi de bon humor i tolerància perquè tot això no ens faci tant de mal.

Acabo dient que em semblen tant autoritàries i dictatorials algunes postures dels que es creuen els amos de les claus del cel, com les dels que han assumit una postura de desqualificació radical del fet religiós i de les persones creients, volent introduir-se fins i tot a casa seva per imposar les seves idees, i aquí estic parlant del senyor Tardà, que va de progrés i obert i ara resulta que vol que fins i tot les escoles concertades catòliques facin fora la creu: és que hem d'assumir tots la seva impertinència i la seva intolerància?

Diàleg: sí. Debat: també. Respecte: per damunt de tot.